

FLORIN ARDELEAN

Folie à trois

Florin Ardelean s-a născut la 2 noiembrie 1958 în localitatea Husasău de Criș (Bihor). Este lector doctor la Universitatea din Oradea, Facultatea de Științe Politice și Științele Comunicării, susținând cursurile Teoria mass-media, Jurnalism Radio-TV și Istoria Presei Românești. Din 1990 până în 2001, redactor al Revistei Familia. A condus publicații din Oradea, precum și studioul de televiziune locală (1990-2008). Cărți publicate: istoria presei și foiletonistică – *Dogmă și opinie*, Editura Universității din Oradea (2007); *Jurnalism și tranziție*, Editura Universității din Oradea (2007); *Insectar I și II*, Editura Arca, Oradea (2008); literatură – *Schițe erotice*, Biblioteca Revistei Familia, Oradea (2007) și *Povestiri de duminică*, Editura Arca, Oradea (2010).

FLORIN ARDELEAN

FOLIE À TROIS

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta:
Faber Studio (Magda Radu și Dinu Dumbravician)

Redactor:
Magdalena Bedrosian

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Elena Bițu
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARDELEAN, FLORIN

Folie à trois / Florin Ardelean. - București :
Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-669-4

821.135.1-31

© Editura Trei, 2012

C.P. 27-0490, București
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-973-707-669-4

Te naști și încerci asta și nici nu știi de ce, doar că mereu continui să încerci, și te naști în același timp cu o mulțime de alți oameni, laolaltă, amestecat cu ei, ca și cum ai încerca să, ca și cum ar trebui să dai din mâini și din picioare și miști mâinile și picioarele ca pe niște sfori, numai că aceleași sfori sunt prinse de toate brațele și picioarele celorlalți și toți ceilalți încearcă și ei în același timp și nici ei nu știu de ce, decât că firele se încurcă toate între ele ca și cum ar fi cinci sau șase oameni care încearcă să țeară un covor la același război, numai că fiecare vrea să facă covorul după modelul lui (...).

WILLIAM FAULKNER —
Absalom, Absalom

Partea I

MIRELA

Stau pe scaun de minute bune, nu știu prea bine de când. Masa e așezată chiar în fața ferestrei. Văd o alee, apoi o clădire veche, cu ziduri crăpate în multe locuri, astfel încât pulberea cenușie a tencuiei a străpuns stratul de var gălbui-murdar. Le văd de multă vreme, au devenit o obsesie vizuală — pot reconstitui cu ochii închiși detaliile chinuitoare care mi se decupează în minte și încearcă să-mi captureze întreaga ființă, într-un efort disperat de a mă conlocui. Zidul, mai ales zidul ce urcă până la acoperișul maroniu, invadat pe alocuri de mucigai și mâncat până la a deveni sfărâmicios, îmi sugerează, abundent, tristețea. Acum privirea îmi coboară șovăind spre dunga mesei, apoi devine tulbure, la nicio jumătate de metru de mine. Tot ceea ce trăiesc aici este pândit de inconsistență, pentru că sunt nebun, internat într-o clinică de psihiatrie. Trăiesc sminteala unui om complet eșuat, expulzat dintr-o viață în care ajunsesem să gust netrebnicia, criza, desfrâul mâinii, urletul. Mâna îmi tremură, sigur din cauza emoției de a scrie. N-am mai făcut-o de-o grămadă de vreme, dar nici nu aveam de gând dacă nu s-ar fi întâmplat ceva...

Invitația mi-a fost lansată cu o săptămână în urmă. Doctorul a intrat în rezerva unde zac de câteva luni și mi-a spus brusc, ca și când mi-ar fi anunțat un eveniment mult așteptat, dar greu de crezut că se va petrece vreodată:

— *M-am gândit să te scot din monotonie.*

L-am privit nedumerit. Ce evoluție, de la cămașa de forță la grija față de monotonia ce ar fi riscat să mă prost dispună! Tocmai înghițisem pumnul de medicamente, sorbind scârbit din cana de ceai maroniu, pe care esența de rom se străduia în van să-l facă oarecum tentant. A reluat fără să mă lase să mă dezmeticesc sau poate tocmai mizând pe reacția mea, mult întârziată de boală:

— *Da, da, nu trebuie să fii atât de surprins. Nu e nimic nelalocul lui. Te invit să te gândești dacă n-ar fi oportun să relatezi tot ce ți s-a întâmplat, ca și când ai scrie o dare de seamă. Or, mult mai nimerit, de vreme ce oricum ești om de litere, ca și când ai scrie un foileton pe care un ziar ți l-ar publica, să zicem, săptămânal. Cred că ți-ar prinde bine, da, da, nemaipomenit de bine.*

Se uita la mine destul de ciudat, altfel decât atunci când zâmbetul profesional îi masca indiferența imposibil de disimulat. Mi-au trebuit câteva minute bune să-mi dau seama ce vrea de la mine doctorul Costăchel. Nu mă puteam concentra, ba chiar mă enervase expresia — om de litere. Mi s-a părut a fi sarcastică, o persiflare făcută cu răutate, poate cu intenția de a-mi stârni o reacție pe care el, apoi, ca psihiatru, s-o poată analiza, eventual s-o folosească în strategiile gândite pentru a mă vindeca. Se uita la mine cu mutra lui de ins banal, ținându-și mâna stângă în buzunarul halatului, cu mânecile șifonate și, oribil!, nespălat de câteva săptămâni. Obrazul mereu impecabil ras îi era neclintit, doar ochii i se mișcau pe orizontală, ca și când ar fi urmărit ceva ce se deplasa la nivelul capului meu, dar undeva în spate, pe o șină imaginară, fixată în peretele pătat, ostil, vulgar. Ochii aceștia de un albastru incert, cu nuanțe aproape insesizabile de castaniu, vizibile doar atunci când lumina puternică îi pătrundea

drept în iriși, îmi erau profund nesuferiți. Poate nu era decât o reacție secundară, de pacient proaspăt ieșit din prostrația indusă de sedativele administrate cu o tenacitate asasină. Or, poate îl dibuisem.

Am tăcut. Ne priveam doar, sporind o tensiune inutilă, poate din dorința de a ne provoca reciproc o suferință, o mărunță și domestică suferință în plus. Apoi mi-am terminat micul dejun, iar conversația continuată cu câteva remarci despre vreme, ca și când am fi dorit reconcilierea, a revenit la uluitoarea propunere. S-a așezat pe marginea patului, așa cum nu mai făcuse niciodată înainte, semn că dorea o minimă complicitate, o apropiere ce anula rigida dihotomie medic–legumă, și a recurs chiar la stăruința bine chibzuită de-a mă face să înțeleg ce dorea de la mine omul acela ce se ridicase iar în picioare, privindu-mă de la doi metri ca pe o găză nimerită din întâmplare într-un loc în care el tocmai avea o treabă.

— Bine, la contravizită o să mai vorbim despre asta.

Am tăcut, el a dat să iasă, dar s-a răsucit și i-am văzut silueta între canat și muchia ușii — ezitantă, mult prea complicat de analizat, ba chiar dureros de privit:

— Nu mă gândesc să faci literatură. Ceea ce vreau să scrii trebuie să fie o mărturisire, ba chiar o spovedanie. E importantă sinceritatea, cred că înțelegi. Timp am avea, dar vreau să-mi spui dumneata în câteva zile dacă îmi vei urma sau nu îndemnul. Ar fi important pentru mine, în primul rând ca să știu cum să te tratez în continuare.

A tăcut și a rămas acolo, în cadrul ușii întredeschise, așteptând, desigur, o cât de mică reacție. Doar că eu m-am întors spre mine, ba chiar în mine, spre imaginea-obsesie (și zidul mi s-a părut și mai înalt, și mai murdar), sporită neverosimil cu încă o treaptă de atrocitate, incandescent și progresiv.

Pe deasupra — ei, da, asta părea să fie! —, acel dumneata, rostit cu o naturalețe studiată, mă făcea să freamăt de ură. Știu ce cruzime se poate afla în spatele unui apelativ domestic, cum este dumneata, adresat unui dement, unui tunat la cap. Nu-mi mai spusese niciodată dumneata, e drept, nici bă sau mă, ci, pur și simplu, tu. Eram pentru el doar un obiect strict profesional, nu mă îndoiam de asta și nici nu doream să fie altfel, ci tocmai așa, adică normal.

A trecut o săptămână de la dimineața foarte călduroasă în care medicul mi-a cerut să mă gândesc la spovedanie. În ziua aceea n-am făcut decât să întorc lucrurile pe toate părțile, să iau o decizie pe care imediat s-o abandonez, să mă energhez și să mă calmez, totul în sucul sărăturat al transpirației abundente provocate de vîpîe. Stăteam aproape nemișcat în fața geamului, aerul cald mă învăluia ca într-o etuvă — eram atît de singur încît îmi cuprindeam cu brațele trunchiul ca să mă simt pe mine însumi și să nu țip, înghițit într-un spațiu în care să mă spulber, cu celulele împrăștiate într-un univers in-sațiabil și indiferent — mai ales indiferent. Din cînd în cînd, o adiere și mai fierbinte mă silea să fac un duș, ca să mă salvez din iadul ce nu se mai sătura să mă înfulece.

Am dat drumul apei — țîșnea rece prin găurile pâlniei și mă răcorea binefăcătoare.

Eram singur în rezerva de nu mai mult de zece metri pătrați, suficient cît să nu mă sufoc. Gratiile mă opreau să mă arunc în gol de la etajul II, să plonjez spre betonul aleii, prin fereastra din PVC.

M-am întins pe pat. Gol. Căutam să-mi alung din minte discuția cu Spiru Costăchel, dar nu puteam mai mult de un minut-două. Mereu îmi venea în minte ideea unei posibile spovedanii, ceva indistinct, oscilând între o teamă imposibil de definit și o tentație abia înfiripată. Nu mai scrisesem

un rând de foarte multă vreme, de infinit de multă vreme. Fusesem tot timpul ocupat de demența mea, de nimic altceva decât de groaza, urâtul, spasmul, rătăcirea hărțuitoare și impulsivă.

Ziua se scurgea lent. La prânz, în rezervă a intrat bătrâna asistentă, cu fire de păr crescute din cei doi negi, de pe obrazul drept, aproape de rădăcina nasului. Ne salutăm din priviri și abia de schimbam două vorbe. Un fior de greață m-a convulsionat când i-am observat subsuorile năclăite de transpirație, dunga chilotului roz pe sub halatul mult prea strâns peste formele revărsate în falduri orgolioase.

— Ați luat medicamentele?

— Da, le-am luat. Ce avem la prânz?

— Nu știu.

— Dacă s-ar putea, aș îndrăzni să vă rog să interveniți la bucătărie pentru o pulpă de pui.

M-a privit nedumerită. Nu mai cutezasem astfel de inițiative. Am avut impresia că ar mai vrea să-mi zică o vorbă-două, dar s-a abținut și a ieșit, iar eu m-am dus până în holul mare, pardosit cu gresie bleu, plin de mese și scaune și, într-un colț, cu două frigidere încăpătoare. În unul aveam un flacon cu apă minerală și ceva mâncare — salam de vară, câteva roșii, gogoșari și o felie de pepene verde. Mi le cumpărasem, ca de obicei, femeia de serviciu, contra unui bacșiș. Altfel trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce ni se aducea de la bucătăria spitalului. Nu mă vizitează nimeni, niciodată, sub niciun motiv. Asta fusese chiar dorința mea, comunicată lui Costăchel, imediat ce s-a putut omul înțelege cu mine, la o lună de când îi devenisem pacient. Era mai bine așa, iar el a fost de acord, fără niciun comentariu. În circumstanțele date, contactele mele cu exteriorul trebuiau drastic cenzurate, ba chiar oprite cu totul. Am vrut, e drept, uneori să-l întreb dacă nu

avusese cineva intenția să mă viziteze, dar am renunțat, știind că nu era la mijloc decât un impuls de vanitate și că, în definitiv, nu avea nici cea mai mică importanță dacă avuse-se de gând vreun vizitator să ajungă la mine. În ceea ce-l privește, doctorul nu a avut inițiativa de a-mi potoli curiozitatea ce izburcea în mici puseuri repede reprimată sub o nepăsare sinceră. Am aici, așadar, o existență camuflată strict, aproape clandestină și eminamente discretă. Aproape că nu exist. De regulă, nebunii nu există.

La contravizită, nu mi-a mai spus nimic. Ca și când nu avusese loc nicio discuție, dimineată, când vipia nu se pornise încă. O clipă mi-am zis că nimic nu s-a întâmplat, că totul fusese jocul imaginației mele, efectul medicamentelor, un straniu derapaj al bolii, un renghi jucat de mintea mea răătăcită, zdruncinată, incapabilă să se adune în armonie cu ea însăși și în corespondență cu realitatea.

— *Ți-a fost cald azi? m-a întrebat medicul, dar nu mi-a așteptat răspunsul: De mâine se mai răcorește. Cel puțin așa se lăuda la televizor dama de la meteo.*

— *E bine. Rezist, nu e nicio problemă.*

— *Bine. Încearcă să dormi. Mi-a spus asistenta că ai insomnii.*

Într-adevăr, nu mai dormisem ca lumea de o săptămână. Mă plimbam ore în șir, noapte de noapte, pe coridorul lung de cincizeci de pași, ocoleam mesele din hol, conversam palid cu asistentele, dar mă feream să ies în curtea spitalului. Ceva mă oprea. Poate că totul se datora întâmplării, când am avut impresia că o văd pe Amalia, undeva sub un castan, aproape de Pavilionul III. Dar asta s-a petrecut într-un alt timp. Sigur va veni vremea să povestesc întâmplarea, s-o invoc și s-o aduc în țesătura mărturisirii pe care mi-o ceruse Costăchel și pe care am tot șovăit s-o accept ca pe o posibilitate. Zilele au trecut, într-un început de septembrie la fel de

toropitor ca și ultima decadă din august. Torpoarea mă ducea adesea cu gândul la Faulkner și la vremea când citisem Lumină de august. Fusesse într-o vacanță din studenție, tot într-un august călduros. A fost cartea lui Faulkner la care râvnisem de mult. Aș fi vrut acum s-o recitesc, dar volumul stătea cuminte, undeva, pe un raft de bibliotecă, în camera mare din apartamentul în care nu mai călcasem de atâta vreme și în care nu mai intrase de fapt nimeni, măcar să-mi ude florile. Fusesem internat la începutul lui mai, iar florile, cu nimic vinovate de absența mea, erau de-acum uscate, sfrijite, biete vrejuri devitalizate pe pământul dintr-un ghiveci inutil. O moarte după o lungă agonie, de care îmi fusesse milă imediat ce am reușit să-mi dau seama de drama florilor din apartament. Am vrut să vorbesc cu un fost coleg sau s-o trimit pe femeia de serviciu să salveze delicatele vietăți vegetale. Ba chiar m-am gândit să-mi calc pe inimă și s-o caut pe Gabriela, soru-mea, cu care nu mai vorbisem de ani întregi. Mi-am dat seama că era însă prea târziu. Eram de-acum la jumătatea lui iulie. Florile muriseră, pesemne, de mult. Le-am cerut iertare în gând. Îmi închipuiam apartamentul ca pe un cavou din care lipsea cadavrul: patul, aïdoma celui cumpărat de Mirela, pe care cred că se așternuse o pulbere fină de praf, biblioteca supusă aceluiași fenomen de înnobilare cu patina mizeriei citadine, filtrată de geamurile cu sită contra țânțarilor, televizorul, a cărui existență era acum absurdă, apoi bucătăria, micul hol ticsit și el de cărți, pentru ca în camera mică să văd calculatorul, canapeaua pe care o foloseam atât de rar, poate doar pentru vreo partidă de sex ieșită din monotonia ritualului standard, și urechea elefantului (alocasia macrorrhiza) din care bănuiam că mai rămăsese doar tulpina spongioasă, striată, cu nuanțe de maroniu, efect estetic al frunzelor ce se ofileau pe rând. M-a prins deseori dorul de

odăile mele, mai ales noaptea, în lungile și stereotipele plimbări pe coridorul de cincizeci de pași. Aș fi vrut să mă duc și să văd ce-a rămas după mine. Ca un fel de duh care să plutească peste lucruri, să mângâie pânza cafenie a fotoliului ros de anii în care m-am tolănit pe el, să privesc tabloul de pe pereți, cu un stog de fân pe un deal năpădit de tufe, poate caprifoi, poate liliac sălbatic și măcieși în pârg, în sfârșit, să mă întind pe mocheta cenușie și să mă uit fix la tavanul alb, plin în colțuri de pânze de păianjen.

Nu mai știu sigur când a venit clipa în care am luat decizia să-mi scriu spovedania. Nu știu dacă va fi spovedania unui învins, asemenea celei atât de celebre a lui Istrati, dar cu certitudine va fi o dare de seamă despre eșec, despre risipire, despre moarte ca putrezire de viu — o radiografie destul de limpede a ratării, ca formă de nebunie, de implozie. De catastrofă. Poate nici nu a existat o clipă a deciziei ca act deliberativ ajuns la o concluzie categorică. De fapt, nu poate fi vorba despre așa ceva. Nu. Am trecut prin nenumărate ezitări. Timp de-o săptămână, totul a plutit în deriva indeciziei, a analizelor chinuitoare, a introspecțiilor minuțioase și aproximative. Eram incapabil să-mi constat gradul de luciditate, afectată de invazia medicamentelor ce mi se administrau ca să mă vindece, dacă nu definitiv și total, cel puțin ca posibilitate întrevăzută. Dar poate că sănătatea mea era definitiv compromisă, gândul incontestabil viciat, simțirea schiloadă. Eram, evident, modificat, un veritabil mutant — o ființă al cărei târâm imaginar nu putea fi un autentic ținut Yoknapatawpha, ci un loc alterat chimic — viran, compromis deja, spoliat de virtualități felurite, posibilă apoteoză a nimicului. Totuși decorul promitea intermitent să se umple, amintirea genera siluete și întâmplări încropite dintr-o substanță secretată de spaima mea. Aveam cel puțin un motiv să-mi pun la

încercare neputințele. Da, da, dacă aveam dreptul la o speranță, atunci numele ei acesta era — Ivona, Ivona, Ivona, repetam sacadat, pe muchia dintre luciditate și nevolnicie.

Ei bine, la o săptămână de când Spiru Costăchel intrase în rezerva mea și mă invitase la spovedanie, iată, confesionalul era pregătit, gata să-mi îngăduie recursul la memorie. M-a întăritat, e limpede, chiar faptul că medicul n-a mai pomenit nimic de provocarea lansată, nici la contravizită, și nici în zilele ce au urmat. Ba chiar nu a mai intrat la mine în rezervă, lăsându-mă să deliberez, să înot în mocirla alternativelor ca într-un infern meritat. Oare asta să-mi fi grăbit decizia? A fost o momeală ticluită spre spovedanie? Nu mai contează.

Astăzi, când începe a doua săptămână din septembrie — ploioasă, sumbră, rece, nefiresc de diferită față de precedentele — încep să-mi spun povestea, tocmai când Ivona împlinește un an. Sunt înfricoșat, înțepenit, aproape catatonie. Am început, am început, iată, și poate că ea tocmai acum suflă în lumânarea din tortul de ciocolată cu frișcă. Dar așa îi stă bine lumii să fie — făcută din contraste.

Am început, nu cred să mai am cale de întors — oare cine mă vede, cine mă ascultă?

2

Cel mai important este să fiu coerent, să nu mă reped, s-o iau metodic, să identific începutul. De unde a pornit drumul acesta care a eșuat jalnic într-o rezervă de spital? Nu știu sigur. La rigoare, putea fi vorba chiar despre clipa nașterii mele, atunci firul destinului a început să-mi

fie depănat. Doar că eu caut un început mult mai specific, acela care a generat evenimentele sacadate, având drept efect final căderea în nebunie, în transa spăimoasă a disoluției. Acel început este unul problematic, dar nu asta este un handicap, pentru că știu cine se află pitit acolo, disting silueta din spațiul începutului cețos, traumatic. O simt deja cât se poate de acut, îi percep prezența, suspinul, poate chiar și șoapta repede înghițită de saliva pe care i-o sorb fără încetare. Numele ei este Mirela...

În sfârșit, asistenta bătrână, taciturnă, a ieșit. Mi-a adus câteva flacoane de medicamente și o carafă plină ochi cu lichidul maroniu, infect. M-a privit, neștiind ce tot moșmondesc acolo, la masă, scriind absorbit pe prima coală de deasupra unui teanc gros de trei degete. S-a apropiat, mi-a privit peste umăr, dar nu a întrebat nimic. O simt în spate, dar iată că s-a îndurat și s-a prelins pe ușă, lăsându-mă, îngăduindu-mă cu bunătatea ei invadată mereu și prea des de porniri rele de a lăsa frustrările să-i anihileze instinctul de ființă destinată să ajute, să ostoiască, să oblojească, chiar. Admit, e greu cu bolunzii!

Mirela, așadar...

O cunoscusem într-o joi, prin luna mai. Ploua indecis și se înserase mult mai repede decât în zilele solare dinainte. Toată lumea credea că vara furase startul și că primăvara plecase deja, după doar trei săptămâni. Iată însă că lucrurile nu stăteau chiar așa. Temperaturile căzuseră dramatic, de la peste treizeci de grade la mai puțin de douăzeci, în doar câteva ore. Mulți știau că o să și ningă, iar recolta de fructe va fi iarăși compromisă. În ceea ce

mă privește, îmi convenea. Primăvara mă dădea mereu peste cap. Preferam zilele de toamnă — mohorâte, cu ceață și aburi ce-ți ies pe gură, în timp ce-ți strângi pe trupul zgribulit paltonul sau blana.

Terminasem ediția ziarului mai repede ca de obicei, dintr-un motiv simplu — fusesem invitat la reuniunea unei organizații politice de femei. Urma să le vorbesc despre manipulare. Am avut o scurtă discuție cu Nelu Marincaș, secretarul general de redacție, despre sumarul de a doua zi și am plecat. *Monitorul*, cotidianul pe care îl conduceam ca redactor-șef cam de un an și jumătate, era gata să meargă la tipar, redacția se golise aproape; doar la tehno-redactare mai erau trei colegi, pregătind paginile color. Eram obosit, sătul până peste cap să trebăluiesc pe-acolo, de vreme ce știam că o fac în van. Ziarul, în ciuda tuturor opintelilor mele, rămânea prost, cenușiu, fără ecou la pulime.

Fusesem invitat să vorbesc despre manipulare, cum spuneam. Într-o sală din centrul urbei erau adunate nu mai mult de două duzini de dudui, unele ofilite, altele mai tinerele, niciuna interesantă. Nu mi-au trebuit mai mult de cinci secunde să-mi dau seama că va fi un plictis vesperal de toată cinstea, că mai bine ar fi fost să invoc un motiv plauzibil, în urmă cu două zile, când fusesem agățat, și să-mi declin competența în arta manipulării. Mă gândisem însă că voi avea parte de o experiență cu potențial interesant. Le predasem studenților din anul II de la Facultatea de Jurnalism, la care eram profesor, despre propagandă și manipulare, aproape un semestru întreg, în cadrul unui curs numit Jurnalism politic. Ieșise ceva interesant, studenții au reacționat bine și, pe măsură ce cursurile se desfășurau, începusem și eu să fiu tot

mai interesat de mecanismele de seducție, teamă și putere care determină relația aceasta, la urma urmei fascinantă, care este manipularea. Într-un final, ajunseseam la concluzia că noțiunea sau conceptul de manipulare tindea spre o aură similară celui de libertate, lucru pe care nu-l știam la începutul cursului.

La astfel de reuniuni politice vin femei cu deficit de sex, în speranța unui fior, a unui seism cât de mic, doar-doar se va ivi acel ceva care să le anime viața, să le scoată din monotonie pentru o mărunță aventură sau, de ce nu?, pentru marea poveste a vieții lor. De asta se făceau că sunt preocupate de politică, ca un substitut. Nu puteau admite că au eșuat, câtă vreme mai exista o minimă speranță, posibilitatea minusculă a unui palpitație, acel ingredient al vieții care să le împace cu păcatul. Tocmai pe asta am mizat și eu, după ce le-am fost prezentat și am început să vorbesc. Nici măcar nu-mi făcusem o schiță, contam pe inspirație, pe capacitatea de-a improviza, care mă salvase de multe ori, dar, mai ales, îmi asigurase un oarece succes la public. Facil, recunosc, dar măgulitor.

Le priveam, zâmbetul meu era unul protector, dar deopotrivă de orgolios. Important era să stăpânesc situația. Îmi plăcea răcoarea din sala anodină.

— Da, vă repet, am spus la un moment dat, nu mai considerați manipularea o catastrofă, ceva neapărat malefic, chipul pământean al diavolului. Nu, pentru Dumnezeu, manipularea nu este un supliciu. Dimpotrivă, ea este o formă rațională și atent controlată a seducției.

Aproape imediat ce am spus eu asta a intrat ea. Pășea șovăielnic, legănându-se pe pantofii cu toc. Ținea în mână umbrela gata strânsă. A mai făcut doi-trei pași, la fel de nesiguri, s-a oprit, cineva i-a făcut un semn spre

un scaun liber, a ridicat privirea spre mine și atunci i-am zărit chipul, i-am văzut făptura, ghicind-o sub hainele elegante. Părul negru îi era adunat într-un coc, dar câteva şuvițe atârnav, atingându-i obraji, ceea ce-i dădea un aer puțin neglijent. Mi-am spus în gând că o cheamă Clavdia, după numele femeii din *Muntele vrăjit*, cea care îl fascinasese pe Hans Castorp. O urmăream cu privirea, ba chiar mi-am oprit discursul, ea părea stânjenită, derutată chiar, neștiind unde să se așeze. A ales un scaun lângă perete, obraji îi erau îmbujorați, iar eu am găsit de cuviință să risc din primul moment:

— Mai plouă?

Întrebarea mea a determinat câteva doamne să se uite spre ferestre. Se înnopta, se auzea câte un claxon de mașină și puteau fi zărite luminile farurilor — fugare, misterioase, sclipitoare — măturând la răstimpuri sala, rămasă în penumbră. Dar ochii mei, ațintiți la noua venită, păreau mai degrabă uimiți și mângâietori decât aprinși de curiozitatea întrebării. Răspunsul ei a venit câteva secunde mai târziu, dar primul sunet i s-a oprit în gât, ca și când aerul i s-ar fi terminat brusc. A tușit și apoi a spus:

— Da, plouă. Plouă destul de tare.

Vocea îi devenea tot mai limpede, pe măsură ce sunetele se adunau, ba chiar schiță un zâmbet care aș putea jura că nu avea în el nici urmă de timiditate, din contră, se răsfăța știutor, tandru, dar și arogant, pe buzele rujate cu moderație, sigur de el că ajunge la mine într-o doză suficient de concentrată pentru a mă face să înțeleg că întrebarea mea nu o descumpănise mai mult de o fracțiune de secundă. A fost, cât se poate de evident, prima mea înfrângere, dar atunci nu știam asta și nici nu aveam cum să știu. Dintr-un milion de bărbați nu cred